

Arrest

nr. 194 688 van 8 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Amla, gelegen in het district Dar-i-Nur in de provincie Nangarhar. U bent Pashai van origine. U ging tot en met de achtste graad naar school en u bent ongehuwd.

Uw vader, die als bewaker werkte bij de Afghan Wireless Company, kreeg een telefoonoproep van Musa, een Talibanleider uit het dorp. De neef van Musa was gedood door Gul Karim, een commandant uit de regio, en om hem te wreken startte Musa een eigen groepering op binnen de Taliban. Musa zei aan uw vader dat hij wou dat zijn zoon, u dus, zich zou aansluiten bij zijn groepering om de jihad te doen en Islamitische studies te volgen. Uw vader weigerde dit echter, waarop Musa uw vader telefonisch

bedreigde. Hij belde uw vader twee tot drie keer en vervolgens werd uw vader gedood door een bom in de buurt van zijn werk in Surkhrod.

Uit vrees dat ook u zou worden gedood door Musa, beslisten uw grootvader en uw moeder dat u Afghanistan diende te verlaten. 40 dagen na de dood van uw vader bent u vertrokken uit Afghanistan. Op 9 november 2015 bent u in België aangekomen waarna u op 24 november 2015 asiel aanvraagde.

Te staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een certificaat van Afghan Wireless Company over de dood van uw vader, een badge van Afghan Wireless Company van uw vader, een attest van uw school in Amla en medische documenten uit België in verband betreffende uw psychische problemen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Er dient immers te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de tegenstrijdige verklaringen die u aflegt telkens wordt gevraagd naar uw asielmotieven en doordat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van de documenten die u ter staving neerlegt. De mentale problemen die u inroept, waardoor, zoals u verklaart, u zich niets meer kan herinneren (CGVS I, p. 5 & CGVS II, p. 23-26), wegen niet op tegen de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld. Zoals hieronder beschreven, worden namelijk tegenstrijdigheden vastgesteld over de sleutelementen waarop uw asielmotieven steunen en stroken de door u aangehaalde motieven niet met de inhoud van de Afghaanse stavingsstukken die u hierover neerlegt. Verwacht mag worden dat uw verklaringen toch enige consistentie met deze stukken zouden bevatten, ongeacht eventuele door u aangehaalde mentale problemen.

De brief van Afghan Wireless Company (stuk 2), waarnaar u verschillende malen verwijst als zijnde de instantie die gecontacteerd mag worden indien er bijkomende vragen zouden zijn over de dood van uw vader (gehoorverslag CGVS II, dd. 24/11/2016, p.24), strookt namelijk in zijn geheel niet met de door u geschetste vervolgingsfeiten. Zo verklaart u tijdens uw beide gehoren dat uw vader door Musa werd bedreigd omdat hij had geweigerd zijn zoon, u dus, de jihad te laten doen (gehoorverslag CGVS I, dd. 10/10/2016, p. 14 & gehoorverslag CGVS II, dd. 24/11/2016, p. 20). Musa wou namelijk wraak nemen op Gul Karim om de dood van zijn neef te wreken (CGVS I, p. 15). Om die reden gaf uw moeder te kennen dat u schuld had aan de dood van uw vader (CGVS I, p. 14). Uiterst vreemd is dan ook dat het certificaat louter aanhaalt dat uw vader zowel mondeling als schriftelijk werd bedreigd door de Taliban om zijn job bij Afghan Wireless Company (AWC) stop te zetten en zich aan te sluiten bij de Taliban om mee te vechten tegen de internationale troepen in Afghanistan. De brief haalt helemaal niet de door u genoemde problemen met Musa aan. Bovendien wordt u persoonlijk zelfs niet genoemd in deze brief.

Eveneens bent u tegenstrijdig over de manier waarop uw vader zou zijn bedreigd. Zo gaf u aanvankelijk te kennen dat uw vader enkel was benaderd via de telefoon. U beweerde dat hij verschillende keren werd opgebeld (CGVS I, p. 17- 18). Gevraagd of u zeker wist dat hij alleen telefonische bedreigingen ontving, antwoordde u bevestigend (CGVS, I p. 18). Wanneer het CGVS u vervolgens confronteert met de inhoud van het certificaat van Afghan Wireless Company over de dood van uw vader, die u zelf heeft neergelegd, en waarin geschreven staat dat uw vader zowel mondelinge als schriftelijke bedreigingen heeft ontvangen (stuk 2), bent u plots minder zeker van uw stuk, en zegt u hierop dat u denkt dat ze eveneens brieven hebben geschreven, twee of drie (CGVS I, p. 18). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS opnieuw wordt gevraagd of uw vader nog op een andere manier werd benaderd buiten de telefoonoproepen, zegt u eerst daarover niets te weten (CGVS II, p. 23), om vervolgens te antwoorden dat u misschien toch iets over brieven heeft gehoord (CGVS II, p.26).

Ook legt u zelf ook tegenstrijdige verklaringen af telkens u gevraagd wordt naar uw asielmotieven. Zo verklaart u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u na de dood van uw vader ook zelf door de Taliban werd aangesproken (DVZ, vragenlijst CGVS, dd. 09/02/2016, vraag 5). Tijdens beide gehoren op het CGVS beweerde u echter noch persoonlijk

gecontacteerd te zijn geweest door de Taliban, noch dat u weet heeft of uw familie nog door de Taliban benaderd is geweest na de dood van uw vader (CGVS I, p. 16 & CGVS II, p. 23).

De vaststelling dat uw verklaringen helemaal niet stroken met de inhoud van de bewijsstukken die u hiervoor ter staving neerlegt, ondermijnt niet enkel de geloofwaardigheid van de door u geschetste asielmotieven, maar ondermijnt eveneens de bewijswaarde van dit certificaat. Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.

Inzake uw psychische problemen, die u staaft met een medisch verslag waarin melding wordt gemaakt dat u last heeft van een mentale ziekte (paranoïde psychose), moet worden opgemerkt dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waarvoor u Afghanistan heeft verlaten, te meer daar er aan de door ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Ook moet worden opgemerkt dat u gedurende het gehoor vlot op alle vragen heeft kunnen antwoorden. Uw medische problemen op zich ressorteren eveneens niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève. Uit niets blijkt dat u in Afghanistan om Conventiegerelateerde redenen hetzij geen hetzij ontoereikende medische zorgen zou verkrijgen. Deze medische attesten zijn dan ook niet van dien aard dat zij de vaststellingen van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen.

Medische en/of economische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Eveneens merkwaardig is uw gelatenheid en onwetendheid over de gebeurtenissen voor én na de dood van uw vader. Wanneer dieper wordt ingegaan op de brieven die uw vader volgens het certificaat van Afghan Wireless Company zou hebben ontvangen, is het opmerkelijk dat u er geen enkele informatie over kan geven (CGVS I, p. 18). U zegt namelijk onmiddellijk over geen informatie te beschikken. Vervolgens is het vreemd dat u aanhaalt geen informatie te hebben over het feit of de Taliban u nog bedreigd heeft na uw vaders dood, dat u niet weet of jullie naar de politie zijn gegaan om de moord op uw vader aan te geven en dat u niet weet of uw familie na uw vertrek nog benaderd is geweest (GVS II, p. 23). Nochtans bent u nog 40 tot 50 dagen na de dood van uw vader in Afghanistan gebleven (CGVS II, p. 20). Uw onwetendheid hierover is frappant, gezien deze bedreigingen aanleiding hebben gegeven tot enerzijds de dood van uw vader en anderzijds uw vertrek uit Afghanistan. Bovendien laat u uitschijnen geen interesse te hebben in uw vervolgingsfeiten en de opvolging ervan, gezien u het zelf niet vraagt wanneer u contact heeft vanuit België met uw oom in Afghanistan (CGVS I, p. 19 & CGVS II, p. 3), ondermijnt eens te meer de waarachtigheid van de door u geschetste gebeurtenissen. Dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Van een asielzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst.

Tot slot moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas in zijn geheel niet plausibel overkomt. Het is namelijk uiterst vreemd dat u enerzijds te kennen geeft dat uw vader werd gedood omdat hij weigerde u uit te leveren voor de jihad, maar hij u anderzijds wel liet buiten gaan (CGVS II, p. 23-24). Nochtans benadrukt u dat de vervolgers het op u hadden gemunt (CGVS II, p. 24). Indien uw vader daadwerkelijk bedreigd zou zijn geweest om u aan hen uit te leveren en de jihad te laten doen, op straffe gedood te worden, is het uiterst vreemd dat hij, gezien de Afghaanse context, niet sneller en meer voorzorgsmaatregelen nam om u in veiligheid te brengen en uit de handen van zijn belagers te houden. Vervolgens is het uiterst merkwaardig dat ook uw moeder, die door uw vader op de hoogte was gebracht van uw problemen (CGVS I, p. 17), u pas 40 tot 50 dagen na de dood van uw vader zelf op de hoogte heeft gebracht dat ook u wordt geviséerd (CGVS I, p. 17).

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisceerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere

indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisereerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent acht jaar naar school gegaan (CGVS I, p. 5) en heeft aangegeven de voorbije jaren enkele malen naar Jalalabad te zijn gereisd (CGVS II, p. 12 & p. 14). Bovendien blijkt u een netwerk te bezitten in de stad Jalalabad, aangezien uw oom van vaderszijde en zijn kinderen in Jalalabad wonen (CGVS II, p. 3-4). Uw oom is er werkzaam bij Afghan Wireless en zijn zes kinderen gaan er naar school (CGVS II, p. 4). Bovendien is deze oom uw contactpersoon vanuit België en geeft u te kennen dat hij het er goed stelt (CGVS II, p. 3). Uw oom onderhoudt daarenboven goede contacten met uw familie in Amla. Hij keert soms terug naar Amla om uw moeder te bezoeken en uw moeder gaat op haar beurt naar Jalalabad ook uw oom te bezoeken (CGVS II, p. 3-4). Naast uw dichtste familie kent u nog andere mensen in Jalalabad. Zo weet u dat er mensen van het dorp naar deze stad zijn verhuisd en dat er ook anderen heen gaan om te werken (CGVS II, p. 4). Naast een familiaal en vriendschappelijk netwerk beschikt u bovendien ook over voldoende financiële middelen om u in Jalalabad te vestigen. U verklaart zelfs letterlijk dat uw grootvader land had en rijk is (CGVS I, p. 34). U kan zelf tijdens uw eerste gehoor niet bij benadering zeggen hoeveel land hij bezit, enkel dat het veel is (CGVS I, p. 34). Deze grootvader betaalde ook voor uw reis naar Europa, maar hoe hij het geld verzamelde, weet u niet, wat opmerkelijk is (CGVS I, p. 33). Over de gronden van uw vader bent u dan weer uiterst tegenstrijdig doorheen uw gehoren waardoor kan worden geconcludeerd dat u hier geen zicht wil over geven. Zo zegt u in uw eerste gehoor voor het CGVS dat uw vader over 3 tot 4 jerib land beschikte (CGVS I, p. 32), en tijdens uw tweede gehoor dat hij 8 jerib land bezat (CGVS II, p. 7 & p. 18). Uw grootvader zou tijdens uw tweede gehoor 7 tot 8 jerib bezitten, maar geconfronteerd met uw beweringen uit uw eerste gehoor zegt u dat het zou kunnen dat uw grootvader over meer land beschikte (CGVS II, p. 26). De vaststelling dat u inzake uw familiale rijkdom incoherente verklaringen aflegt, laat uitschijnen dat u geen reëel zicht wil geven op uw effectieve bezittingen.

Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u, naast een betrouwbaar netwerk waarop u kan steunen, als geschoolde man over voldoende financiële middelen beschikt om zich te vestigen in Jalalabad, een stad die bovendien ook geen onbekende is voor u, en er een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u zich niet kan vestigen in Jalalabad, aangezien u daar dezelfde problemen zal hebben dan in Amla (CGVS I, p. 36). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond, kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

De overige door u neergelegde Afghaanse documenten kunnen geenszins bovenstaande beslissing wijzigen. De brief van Afghan Wireless werd reeds aangehaald om tegenstrijdigheden op te merken. Uw taskara en Afghaans schooldocument zeggen dan weer enkel iets over uw identiteit, die niet in twijfel

wordt getrokken, maar zegt niets over uw asielmotieven. Net zoals de werkbadge van uw vader van Afghan Wireless niets zegt over uw verklaarde asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker betoogt vooreerst als volgt: “De tegenpartij stelt vooreerst dat de mentale problemen van de verzoeker de aangehaalde problemen niet kunnen uitleggen. De tegenpartij heeft het over mentale problemen die het geheugen van de verzoeker parten speelt (volgens hem) en “eventuele” mentale problemen.

Echter de mentale problemen van de verzoeker zijn van een veel ernstigere aard dan wat de tegenpartij doet uitschijnen.

Er werden nochtans medische documenten betreffende de psychische problemen van de verzoeker neergelegd tijdens het verhoor op de CGVS. De tegenpartij laat echter na deze documenten precies op te noemen.

Men is dus verplicht om opnieuw een duidelijk beeld te scheppen over de psychische problemen van de verzoeker.

In het kader van dit beroep wordt vooreerst een beslissing van de vrederechter neergelegd (16.11.2015). Deze beslissing bepaalt dat verzoeker zich op dat moment in een psychiatrisch centrum bevond. De actie voor de vrederechter werd ondersteund door zijn psychiater, advocaat en verschillende familieleden.

Deze beslissing houdt in dat er besloten wordt om de patiënt onder observatie te houden en dat zijn behandeling moet worden voorgezet. (stuk A4)

Daarnaast levert verzoeker eveneens een medisch attest uit dat aantoonde dat zijn behandeling bestaat uit (stuk A5)

- temesta
- paracetamol
- mometasone
- xeplion

Dat zijn in totaal 4 medicijnen die als doel hebben om de psychologische stabiliteit van verzoeker her op te bouwen.

Een derde attest wordt neergelegd (stuk A6) dat dateert van de periode dat verzoeker in het ziekenhuis doorbracht. Het attest legt uit dat bij zijn aankomst in België de verzoeker hevig op zijn hoofd is gevallen. De dokter beschrijft een zeer agressieve houding en verschillende gedragsproblemen. Zijn angst wordt benadrukt.

Een laatste attest wordt neergelegd dat eveneens een medische behandeling beschrijft en benadrukt dat verzoeker gedragsproblemen vertoont en de **mentale ziekte paranoia-psychose** vertoont. (stuk A7)

Dit attest werd opgemaakt door dokter Daniël Desmedt die psychiater is en binnen het HIS werkt.

De bestreden beslissing laat uitschijnen dat de mentale aangehaalde problemen geen ernstige grond hebben. Nochtans levert de verzoeker vier attesten uit die het bestaan van een mentale ziekte ondersteunen.

De tegenpartij gaat hier heel licht over en faalt om aan haar onderzoeksplicht te voldoen. De mentale ziekte is effectief een element waar rekening mee moet gehouden worden en die WEL als gevolg kan hebben dat er tegenstrijdigheden te vinden zijn in het relaas van verzoeker. Dit wordt ondersteund door onder meer stuk A7 die benadrukt dat de verzoeker een veranderende perceptie van de werkelijkheid heeft.”

Voorts onderwerpt verzoeker de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: beslissing van de vrederechter d.d. 16.11.2015, medisch attest Samu Social d.d. 19.11.2015, medisch attest Chu Brugmann d.d. 16.11.2015, medisch attest psychiatrie Ixelles d.d. 25.11.2016.

Per drager brengt verweerder op 8 september 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie Jalalabad" van 9 juni 2017.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota met volgende stukken: brief van de Afghan Wireless Communication Company, een attest van psychiater Blondiaux d.d. 14.07.2017, een attest van psychiater Desmedt d.d. 25 november 2016 samen met een aantal medische voorschriften alsook twee documenten opgesteld door de taliban met vertaling.

2.3. Beoordeling

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag heeft afgewezen op grond van de vele vastgestelde tegenstrijdige verklaringen in zijn relaas waardoor dit ongeloofwaardig werd bevonden.

Uit verschillende neergelegde medische stukken blijkt dat verzoeker lijdt aan de mentale stoornis, paranoia-psychose, hiervoor in behandeling is bij een psychiater en de gepaste medicatie inneemt. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij.

Verzoeker brengt hierover meerdere attesten bij. Uit deze attesten blijkt dat verzoeker in december 2015 vlak na zijn aankomst in België bij vonnis van de vrederechter van 13 november 2015 gedwongen diende te worden opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis gedurende 40 dagen. Uit het vonnis blijkt deze gedwongen opname gebeurde onder meer op grond van een medisch advies van psychiater Candelas. In januari 2016 werd verzoeker opnieuw voor enkele dagen opgenomen in de psychiatrische afdeling van een ziekenhuis omwille van een psychotische decompensatie.

Op 25 november 2016 werd een medisch attest afgeleverd door psychiater Desmedt waaruit blijkt dat verzoeker bij voornoemde in behandeling is. In dit attest, opgesteld op instigatie van de behandelende *protection officer* van het Commissariaat-generaal (zie gehoorverslag, 24 november 2016, 27), wordt (voor het eerst) melding gemaakt van paranoia-psychose zonder dat evenwel duidelijk is wanneer deze diagnose gesteld werd en hoelang verzoeker hiervoor al in behandeling is. Blijkens het attest gaat deze aandoening gepaard met een veranderlijke perceptie van de werkelijkheid, hallucinaties en incoherent gedrag. Een laatste attest opgesteld op 14 juli 2017 ten slotte bevestigt dat verzoeker nog steeds in behandeling is voor dezelfde aandoening.

Uit de medische stukken neergelegd door de verzoekende partij kan niet worden afgeleid in welke mate paranoia-psychose een weerslag heeft op de cognitieve vaardigheden van verzoeker noch kan er objectieve informatie over dit ziektebeeld worden teruggevonden worden in het administratief dossier. Dit klemmt des te meer nu de verwerende partij in haar beslissing stelt: *"De mentale problemen die u inroept, waardoor, zoals u verklaart, u zich niets meer kan herinneren (CGVS I, p. 5 & CGVS II, p. 23-26), wegen niet op tegen de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld. Zoals hieronder beschreven, worden namelijk tegenstrijdigheden vastgesteld over de sleutelementen waarop uw asielmotieven steunen en stoken de door u aangehaalde motieven niet met de inhoud van de Afghaanse stavingsstukken die u hierover neerlegt."* terwijl het medisch attest melding maakt van hallucinaties en verdraaiing van de werkelijkheid in hoofde van verzoeker. De verzoekende partij kan bijgevolg worden gevolgd waar zij stelt dat de tegenstrijdigheden in het relaas een gevolg zouden kunnen zijn van de mentale ziekte waaraan zij lijdt.

Alvorens uit de neergelegde stukken voorbarige conclusies te trekken mag van de verwerende partij in het kader van de samenwerkingsplicht verwacht worden dat zij de verzoekende partij om bijkomende stukken verzoekt indien de reeds bijgebrachte stukken onvoldoende informatie bevatten. *In casu* beperken de door verzoeker neergelegde stukken zich tot het vaststellen van het ziektebeeld en haar nevenwerkingen. Uit deze stukken blijkt niet of een gehoor in de gegeven omstandigheden op normale wijze kan plaatsvinden. Het ontbreken van algemene informatie over paranoia-psychose in samenhang

met het ontbreken van bijkomende documenten die het ziektebeeld van verzoeker nader toelichten stelt de Raad in de onmogelijkheid om te oordelen of de tegenstrijdigheden op grond waarvan de bestreden beslissing is gemotiveerd toe te rekenen zijn aan deze mentale aandoening. Dit geldt des te meer nu verzoeker meerdere medicamenten inneemt en het evenmin duidelijk is welke mogelijke bijwerkingen deze hebben.

Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 januari 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER